

udenfor Ægteskab fødte Barns og dets Moders Ret, og ligesom Enken og Ægtebørnene maa respektere de Forpligtelser, afdøde iøvrigt har paadraget sig, selv om det er ved Retsbrud eller ved umoralsk Forhold, saaledes ses der ingen Grund til, at de i dette specielle Forhold skal kunne tilsidesætte hans Forpligtelser. Det maa jo herved erindres, at det udenfor Ægteskab avlede Barn i Tilfælde, hvor det støder sammen med en arveberettiget Enke eller arveberettigede Børn eller andre arveberettigede Livsarvinger, aldrig kan faa mere udbetalt, end det som Ægtebarn vilde have arvet.

Paragraffen angaar kun uforfaldne Bidrag, idet de allerede forfaldne Bidrag har en bedre Stilling, nemlig som almindelig Gæld; de kan saaledes anmeldes i insolvente Boer og konkurrere der med anden Gæld, ligesom de i solvente Boer maa udbetales fuldt ud, selv om det bevirker, at Enke og Ægtebørn slet intet faar til Arv. Bestemmelsen om, at Beløbet skal udredes paa samme Maade som forfalden Gæld, antyder navnlig, at Bidraget skal udbetales i en samlet Sum — naturligvis med Fra- drag af Mellemrenten —, og at det i skifterlig Henseende med Hensyn til Tidspunktet for Udbetaling m. v. ligestilles med Gæld.

ad § 27.

Der haves i nugældende Ret ingen udtrykkelig Udtalelse om, at Underholdsbidraget er en Rettighed, der tilkommer Barnet, og Spørgsmaalet herom har for saa vidt angaar Bidrag fra Faderen i Teorien jævnlig givet Anledning til Diskussion. Paragraffen gør en Ende paa denne Tvivl ved udtrykkelig at udtale, at Bidraget tilkommer Barnet.

ad § 28.

I Lov om offentlig Forsorg §§ 183, 186 og 187 gives der nærmere Forskrifter om, hvem Retten til Udbetaling af det offentlige af Underholdsbidrag tilkommer. I øvrigt findes der ikke i gældende Ret nærmere Regler om, hvem der har Ret til at indkræve Bidrag til et Barn udenfor Ægteskab.

Det maa findes naturligt, at de samme Personer eller Institutioner m. v., som har Ret til Bidragenes Udbetaling af det offentlige, ogsaa i øvrigt faar Retten til at indkræve Bidragene og til at anvende Midlerne til deres Inddrivelse og Sikring, og Bestemmelserne i Paragraffens 1ste Stykke er derfor i Realiteten i det væsentlige i Overensstemmelse med de ovenfor nævnte Bestemmelser i Loven om offentlig Forsorg.

Bestemmelsen i 2det Stykke stemmer med nugældende Ret.

ad § 29.

Med Hensyn til Kvinder, der føder paa Rigshospitalet, gælder der i Henhold til Reskr. af 13. Marts 1750 og 6. Januar 1764 den særlige Regel, at der ikke fra Hospitalets Side maa gives nogen som helst Oplysning om disse Kvinders Svangerskab og Fødsel, hvis de ikke selv har givet Afkald paa denne Ret til Hemmeligholdelse. Formaalet med disse Bestemmelser var at hindre Barnefødsler i Dølgemaal og Barne- mord, ved at man sørgede for, at der fandtes et Sted, hvor ugifte Kvinder, der af Skamfølelse ikke vilde være deres Besvangrelse bekendt, kunde søge hen og føde Børnene, uden at Fødselen kom til andres Kundskab. Bestemmelserne medførte efter den oprindelige Ordning, at saadanne Børn ikke havde nogen som helst Adgang til gennem den paagældende Institution at erholde Oplysning om, hvem deres Mødre var.

Denne Ordning har navnlig igennem de sidste 50 Aar Gang paa Gang været gjort til Genstand for Kritik med Forsøg paa at faa den ophævet, og der er efterhaanden ved forskellige Lovbestemmelser gjort saadanne Ændringer og Indskrænkninger i den oprindelige Ordning, at hele Hemmeligholdsreglen vistnok nu maa siges i det væsentlige at have mistet sin praktiske Betydning.

De første Angreb paa Privilegiet skete under den tidligere omtalte Bevægelse i 80'erne, idet en Kreds af Mænd, der var traadt sammen for at drøfte de uægtfødte Børns Forhold, i et Andragende til Justitsministeriet blandt andet foreslog Privilegiet ophævet. Henvendelsen omtales i Motiverne til det af Justitsministeren i 1886—87 forelagte Lovforslag, jfr. Tillæg A. til Rigsdagstidenden Sp. 2055 flg. Ministeriet havde ikke i dette Lovforslag efterkommet Henstillingen om at foreslaa Privilegiets Ophævelse, men Spørgsmaalet herom blev ikke desto mindre stærkt debatteret under Forhandlingerne om Lovforslaget, idet der under Forhandlingerne fremsattes Ændringsforslag, gaaende ud paa Privilegiets Ophævelse. Loven af 20. April 1888 kom imidlertid ikke til at indeholde Bestemmelser herom.

I det i Rigsdagssamlingen 1906—07 fremsatte Lovforslag, se Tillæg A. til Rigsdagstidenden Sp. 3143 flg., foreslog Justitsministeren indført den nugældende Bestem- melse, jfr. Lov Nr. 130—1908 § 12, om, at de særlige Regler om Hemmeligholdelse ikke skal være til Hinder for, at Barnet eller dets Værge paa Forlangende faar Bevis meddelt fra Fødselsstiftelsen for, hvem Moderen er. Det fremgaar af Motiverne til Bestem-